

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

W nagłówku znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 12 lipca 2023 r.

Sygn. akt KR II R 8/23

Decyzja Nr KR II R 8/23

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 lipca 2010 r. nr 268/GK/DW/10 dotyczącej części gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Zakręt 4, dawny hip. nr , oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ewidencyjna nr w obrębie o pow. m², uregulowana w księdze wieczystej nr, jako działka ewidencyjna nr w obrębie o pow. m², uregulowana w księdze wieczystej nr oraz jako działka ewidencyjna nr w obrębie o pow. m², uregulowana w księdze wieczystej nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez

Prezydenta m.st. Warszawy, I M K, W M K, J K, następców prawnych zmarłej J J S, następców prawnych zmarłego N P ,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji

reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z

naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.)

w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia

14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2023.775 dalej: k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 lipca 2010 r. nr 268/GK/DW/10 w całości.

Uzasadnienie

I. Postępowanie rozpoznawcze prowadzone przed Komisją

Postanowieniem z dnia 8 marca 2023 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 lipca 2010 r. nr 268/GK/DW/10 dotyczącej części gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Zakręt 4, dawny hip. nr, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ewidencyjna nr w obrębie o pow. m², uregulowana w księdze wieczystej nr, jako działka ewidencyjna nr w obrębie o pow. m², uregulowana w księdze wieczystej nr oraz jako działka ewidencyjna nr w obrębie o pow. m², uregulowana w księdze wieczystej nr.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2023 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomieniem z dnia 8 marca 2023 r. poinformowano strony postępowania o wszczęciu w dniu 8 marca 2023 r. postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 27 marca 2023 r.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2023 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 lipca 2010 r. nr 268/GK/DW/10. Postanowienie to zostało doręczone Społecznej Radzie w dniu 20 kwietnia 2023 r.

Zawiadomieniem z dnia 22 marca 2023 r. poinformowano Prezydenta m.st. Warszawy o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Zawiadomieniem z dnia 22 marca 2023 r. poinformowano Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Zawiadomieniami z dnia 8 maja 2023 r. (ogłoszone w BIP 9 maja 2023 r.) oraz z dnia 6 lipca 2023 r. (ogłoszone w BIP 7 lipca 2023 r.) informowano o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy, do dnia 8 lipca 2023 r. i do dnia 8 sierpnia 2023 r., ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu.

Zawiadomieniem z dnia 7 czerwca 2023 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienia uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Powyższe zawiadomienie ogłoszone zostało w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 9 czerwca 2023 r.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a. Stanowisko w sprawie wyraziła Społeczna Rada. W opinii nr 48/2023 z 3 lipca 2023 r. wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 268/GK/DW/2010 z 13 lipca 2010 r., gdyż Decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa przez skierowanie jej do osoby zmarłej (N P, który zmarł 25 kwietnia 2010 r.), a także była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały. Społeczna Rada podniosła, że wydanie Decyzji doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym. W opinii Społecznej Rady nie można pominąć w niniejszej sprawie kwestii niegospodarnego działania Prezydenta m. st. Warszawy i jego działalności na szkodę interesu publicznego. Powołując się na treść art. 12 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami Społeczna Rada zwróciła uwagę, że organy, o których mowa w art. 11, działające za Skarb Państwa i jednostkę samorządu terytorialnego, są zobowiązane do gospodarowania nieruchomościami w sposób zgodny z zasadami prawidłowej gospodarki. W myśl powyższego przepisu Prezydent m. st. Warszawy był zobowiązany do gospodarnego działania, jednak poprzez wydanie decyzji nr 268/GK/DW/2010 z dnia 13 lipca 2010 r. rażąco naruszył interes społeczny, którym powinna być dbałość o majątek publiczny.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

2.1. Opis nieruchomości

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Zakręt 4 uregulowana była w księdze hipotecznej oznaczonej jako „Nieruchomość warszawska nr hip.”.

Nieruchomość przy ul. Zakręt 4 na dzień 21 listopada 1945 r. była zabudowana budynkiem mieszkalnym 2- kondygnacyjnym, murowanym. Dom ten w czasie wojny nie został uszkodzony.

Z mapy sytuacyjnej części nieruchomości hip. nr, sporządzonej 16 października 1989 r., wpisanej do ewidencji zasobu Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy 25 października 1989 r., nr KEM 1.05.18-107/89 wynika, że z części tej nieruchomości zostały wydzielone działki: nr o pow. m² (niezabudowana) i nr o pow. m² (zabudowana domem), z przeznaczeniem pod zabudowę mieszkaniową o niskiej intensywności z usługami.

Kierownik Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Dzielnicowego Warszawa-Mokotów wystąpił w dniu 3 października 1989 r. do Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie o ujawnienie tytułu własności Skarbu Państwa części nieruchomości położonej przy ul. Zakręt w Warszawie, nr hip. - dz. nr o pow. m². Działkę tą przewidziano do przekazania Spółdzielni Mieszkaniowej „Uniwersalna”. Następnie Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Dzielnicowego Warszawa-Mokotów, działający w imieniu Skarbu Państwa, w piśmie z 10 listopada 1989 r. wniósł o wydzielenie z księgi hipotecznej nr części nieruchomości o pow. m² oznaczonej na mapie sytuacyjnej KEM 1.05.18-107/89 z 25 października 1989 r. jako działka ewid. nr i przeniesienie do nowo urządzonej księgi wieczystej. Wskazano, że ww. nieruchomość stanowi własność Skarbu Państwa na podstawie art. 1 dekretu z 26 października 1945 r.

Obecnie, po odnowieniu ewidencji gruntów w 1998 r. (co wynika z pisma Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Gminy Warszawa-Centrum z 9 grudnia 1998 r., nr AG-II-2.13/7417/6/26/143/98), dawna nieruchomość oznaczona jako „Nieruchomość warszawska nr hip.” stanowi działki ewidencyjne:

- nr w obrębie o pow. m²
- nr w obrębie o pow. m²
- nr w obrębie o pow. m²
- nr w obrębie o pow. m² (niezabudowana),
- nr w obrębie o pow. m² zabudowaną budynkiem mieszkalnym.

2.2. Pierwotni właściciele nieruchomości

Z zaświadczenia Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 czerwca 1947 r. nr 7295/47 wynika, że tytuł własności nieruchomości w m.st. Warszawie nr położonej przy ulicach Koronowskiej, Zakręt i Jodłowej o pow. 3519,93 m² uregulowany był wpisem na imię J P i K P w równych częściach niepodzielnie, na mocy aktów kupna z dnia 25 września 1931 r. i 14 października 1931 r.

2.3. Nastęstwo prawne po dawnych właścicielach nieruchomości

Spadek po J P, zmarłym 12 stycznia 1970 r., nabyła z mocy ustawy żona A P z domu P w całości (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 9 lipca 2002 r., sygn. akt).

Spadek po A P, zmarłej 13 grudnia 1972 r., nabyła na mocy testamentu A T w całości (postanowienie Sądu Powiatowego dla m.st. Warszawy z dnia 1 kwietnia 1974 r., sygn. akt).

Spadek po A T, zmarłej 14 września 2008 r., nabyli na mocy testamentu I K w 1/3 części, W K w 1/3 części i J K w 1/3 części (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 22 kwietnia 2009 r., sygn. akt).

Spadek po K P, zmarłym 20 stycznia 1982 r. w Los Angeles w USA, nabyli z mocy ustawy żona M P i dzieci J S i N P po 1/3 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 15 września 2009 r., sygn. akt).

Spadek po M P, zmarłej 29 października 2001 r. w Winona Minnesota w USA, nabyli z mocy ustawy córka J S i syn N P po 1/2 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 15 września 2009 r., sygn. akt).

N P zmarł 25 kwietnia 2010 r. w Los Angeles w USA. J S zmarła 25 stycznia 2021 r. w Winona Minnesota w USA.

2.4. Objęcie gruntu nieruchomości w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy i wniosek dekretowy

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Zakręt 4 znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279 dalej: dekret warszawski). Z dniem 21 listopada 1945 r., to jest z dniem wejścia w życie dekretu warszawskiego, grunty nieruchomości warszawskich, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszły na własność

Gminy m.st. Warszawy, a w 1950 r., z chwilą likwidacji gmin – na własność Skarbu Państwa. Następnie grunt przedmiotowej nieruchomości stał się własnością Dzielnicy Gminy Warszawa-Mokotów, co potwierdził Wojewoda Warszawski decyzjami nr 36159 z dnia 18 marca 1993 r. i nr 39915 z dnia 17 sierpnia 1993 r. Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. Nr 48, poz. 195) grunt stał się własnością Miasta Stołecznego Warszawy.

Objęcie gruntu w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 25 listopada 1948 r., tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 27 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Termin na złożenie wniosku upływał w dniu 25 maja 1949 r.

Aktem notarialnym z 30 lipca 1947 r. spisany w Chicago K P upoważnił J P do działania w jego imieniu w zakresie m.in. załatwiania wszelkich spraw gospodarczych i administracyjnych dotyczących nieruchomości przy ul. Zakręt 4 nr hip. w Warszawie.

W dniu 13 maja 1949 r. J P złożył wniosek (w imieniu własnym oraz w imieniu K P) w trybie art. 7 ust. 1 dekretu o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu przy ul. Zakręt 4, hip.. Do wniosku tego dołączył m.in. zaświadczenie z Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 czerwca 1947 r. nr 7295/47, z którego wynika, że powierzchnia nieruchomości w m.st. Warszawie nr położonej przy ulicach Koronowskiej, Zakręt i Jodłowej wynosiła 3519,93 m².

2.5. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy orzeczeniem administracyjnym znak: GT.III-II-6/Z/49/62 z 13 kwietnia 1962 r. po rozpatrzeniu wniosku złożonego 13 maja 1949 r. odmówiło ustanowienia wieczystego użytkowania do części gruntu ww. nieruchomości o pow. 1670 m². Rozstrzygnięcie to uzasadniono przeznaczeniem tej części gruntu pod budownictwo mieszkaniowe dwukondygnacyjne. Przy czym w orzeczeniu Prezydium Rady Narodowej nie wskazano jakich działek dotyczyła ta odmowa, wskazano jedynie powierzchnię.

W pozostałym zakresie wniosek z 13 maja 1949 r. pozostawiono nierozstrzygnięty. Od powyższego orzeczenia strony nie wniosły odwołań. Jest ono ostateczne.

We wniosku z 19 grudnia 1988 r. skierowanym do Urzędu Dzielnicowego Warszawa-Mokotów, Zrzeszenie Właścicieli i Zarządców Domów w Warszawie, działając w oparciu o notarialne pełnomocnictwo właścicieli nieruchomości położonej przy ul.

Zakręt 4 (do akt własnościowych wspomniane pełnomocnictwo nie zostało dołączone) i powołując się na art. 89 pkt 2 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniach (Dz.U. z 1985 r. nr 22 poz. 99) wystąpiło o ustanowienie wieczystego użytkowania gruntu tej nieruchomości.

W piśmie z 16 września 1989 r. A T, spadkobierczyni J i A P, wystąpiła do Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Mokotów o wyjaśnienie, na jakiej podstawie prowadzone były na terenie nieruchomości stanowiącej „jej dziedziczną własność”, bez jej wiedzy i zgody, pomiary gruntu dokonywane przez pracowników Urzędu Dzielnicy Warszawa-Mokotów 6 września 1989 r. Wskazała w tym piśmie, że w domu przy ul. Zakręt 4, ocalonym w Powstaniu Warszawskim, mieszkała przed wojną, w czasie okupacji i przez cały okres powojenny i że stanowi on jej własność, na podstawie uzyskanego sądownie prawa do spadku po wujostwie J i A P.

Urząd Dzielnicowy Warszawa-Mokotów decyzją Nr 501/90 z 2 lutego 1990 r. ustanowił na rzecz J P i K P użytkowanie wieczyste gruntu położonego przy ul. Zakręt 4 w Warszawie o powierzchni m² oraz odmówił oddania w użytkowanie wieczyste terenu o pow. m² ozn. jako działka nr, położonego w Warszawie przy ul. Zakręt r. ul. Koronowskiej. W uzasadnieniu tej decyzji organ powołał się na wniosek dekretowy z 13 maja 1949 r. i wskazał, że obecnie rozpoznając sprawę uznano, że może nastąpić uregulowanie sprawy w formie oddania gruntu w części zabudowanej i w granicach działki normatywnej, gdyż jest to zgodne z postanowieniami uchwały PRN m.st. Warszawy.

Od decyzji nr 501/90 odwołanie wniosła A T. W piśmie z 7 marca 1990 r. podniosła m.in., że nieruchomość nr hip. składała się pierwotnie z czterech działek, z których dwie zabrano w 1962 r. i już obecnie są w użytkowaniu wieczystym innych osób, a obecnie dokonano nowego podziału pozostałości i zabiera się trzecią działkę. Wskazała, że dom przy ul. Zakręt 4 stoi na działkach i (nadmieniła, że po zmianie oznaczeń geodezyjnych z 25 października 1989 r. są to działki oznaczone jednym numerem z podziałem na i) i ma wyznaczoną powierzchnię m². Powołując się na powyższe zakwestionowała decyzję o odmowie oddania jej w użytkowanie wieczyste terenu o pow. m² ozn. jako działka nr, położonego w Warszawie przy ul. Zakręt r. ul. Koronowskiej.

W piśmie z 5 czerwca 1992 r. skierowanym do Zarządu Dzielnicy Warszawa-Mokotów, właściciel hipoteczny N P wniósł o zwrot nieruchomości położonej przy ul. Zakręt 4. Z uwagi na brak rozpoznania tego wniosku, w kolejnym piśmie z 12

kwietnia 1994 r. N P zwrócił się o udzielenie informacji o stanie jego podania z 5 czerwca 1992 r.

Kolegium Odwoławcze przy Sejmiku Samorządowym Województwa Warszawskiego decyzją nr KOC/529/G/94 z 24 listopada 1994 r. na zasadzie art. 138 § 2 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. nr 50, poz. 279) uchyliło ww. decyzję Nr 501/90 z 1 lutego 1990 r. i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu tej decyzji Kolegium stwierdziło, że nieprawidłowo ustalono zakres podmiotowy sprawy, bowiem zaskarżoną decyzję skierowano do osób już nie żyjących (J P i K P), a przepis art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. wyraźnie wskazuje na samodzielne uprawnienia do otrzymania zwrotu nieruchomości przez następców prawnych byłych właścicieli nieruchomości warszawskiej.

W piśmie z 12 grudnia 1994 r. Urząd Gminy Warszawa-Centrum przekazał Urzędowi Dzielnicy Warszawa-Mokotów decyzję Kolegium Odwoławczego z 24 listopada 1994 r. wraz z aktami sprawy i zwróciło się z prośbą o podjęcie działań związanych z uregulowaniem stanu prawnego przedmiotowej nieruchomości.

2.6. Postępowanie reprivatyzacyjne

W piśmie z 15 lutego 1997 r. skierowanym do Dyrektora Urzędu Dzielnicy Warszawa-Mokotów A T zwróciła się z prośbą o interwencję w sprawie, w której Urząd Dzielnicy Warszawa-Mokotów już trzeci rok nie udziela jej odpowiedzi na jej wniosek o przekazanie w użytkowanie wieczyste terenu działki o pow. m² położonej przy ul. Zakręt 4 w zbiegu z ul. Koronowską.

W piśmie z 23 lutego 2000 r. znak: GN/NW/7261/19/2000/AM skierowanym do A T, Dyrektor Wydziału Geodezji i Nieruchomości Gminy Warszawa-Centrum poinformował, że prowadzi postępowanie administracyjne w przedmiocie rozpatrzenia wniosku d. współwłaścicieli hipotecznych J P i K P o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Zakręt 4 nr hip., z akt sprawy wynika, że obaj współwłaściciele nie żyją, w związku z czym zwrócił się o przekazanie prawomocnych postanowień sądu o nabyciu przez A T (ewentualnie inne osoby) spadku po J P i K P.

Wraz z pismem z 3 marca 2000 r. Adela Toruń przekazała do Wydziału Geodezji i Nieruchomości Gminy Warszawa-Centrum kserokopię postanowienia Sądu

Powiatowego dla m.st. Warszawy z 1 kwietnia 1974 r. stwierdzające nabycie przez nią praw do spadku po A P.

Pismem z 3 maja 2000 r. N P poinformował Dyrektora Wydziału Geodezji i Nieruchomości Gminy Warszawa-Centrum, że w piśmie z 22 marca 2000 r. złożył wniosek do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa o stwierdzenie nabycia praw do spadku po jego ojcu K P.

W piśmie z 18 grudnia 2009 r. adw. A P, działając w imieniu I K, W K i J K wniosła do Urzędu m.st. Warszawy o ponowne podjęcie i dalsze prowadzenie postępowania w sprawie dotyczącej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Zakręt 4 nr KW o pow. 3519,93 m². Wskazała, że jej mocodawcy jako następcy prawni A T podtrzymują złożony wniosek przez pierwotnych właścicieli nieruchomości. Do wniosku tego dołączono postanowienia o stwierdzeniu nabycia praw do spadku po współwłaścicielach hipotecznych nieruchomości.

Prezydent m.st. Warszawy decyzją nr 268/GK/DW/10 z 13 lipca 2010 r. ustanowił prawo użytkowania wieczystego na rzecz J J S w 3/12 części, N P w 3/12 części, I M K w 2/12 części, W M K w 2/12 części i J K w 2/12 części, do gruntu o pow. 1193 m² wykazanego w ewidencji gruntów jako działka ew. nr 51 w obrębie 0518 i do gruntu o pow. 644 m² wykazanego w ewidencji gruntów jako działka ew. nr 25 w obrębie 0518 oraz odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu o pow. 12,93 m² znajdującego się w granicach działki ew. nr 22 oddanej w użytkowanie wieczyste na rzecz osób trzecich.

2.7. Akt zgonu N P

Z amerykańskiego aktu zgonu nr z dnia 26 kwietnia 2010 r. sporządzonego przez Departament Zdrowia Publicznego Stanu Kalifornia w USA wynika, że N P, ur. 17 września 1924 r., syn K i M z d. F, zmarł 25 kwietnia 2010 r. w Los Angeles.

2.8. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

Decyzja nr 268/GK/DW/10 z 13 lipca 2010 r. nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. W dziale II ksiąg wieczystych prowadzonych dla przedmiotowej nieruchomości prawo własności ujawnione jest na rzecz m.st. Warszawy (w zakresie działki nr 51) i Gminy Warszawa Centrum (w zakresie działki nr 25).

W piśmie z dnia 21 kwietnia 2022 r. I K, J K i W K, reprezentowani przez adw. P K, wystąpili do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy Nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r. podnosząc, że N P (do którego skierowano decyzję) zmarł przed wydaniem tej decyzji.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2023 r. nr KOC/2651/Go/22 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie na podstawie art. 26 § 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa zawiesiło postępowanie administracyjne w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 268/GK/DW z dnia 13 lipca 2010 r.

2.9. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego (KR II R 8/23) oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 69/22), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy i Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony w toku postępowania.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

Rażące naruszenie art. 156 §1 pkt 2 k.p.a. poprzez skierowanie decyzji do osoby nieżyjącej.

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 grudnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1706/10; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>) postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. oraz że przepis ten zawiera zamknięty katalog takich przesłanek. Zdaniem Sądu wyrażonym w ww. wyroku organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, ponieważ postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać.

Powszechnie przyjmuje się, że przesłanki stwierdzenia nieważności wymienione są enumeratywnie w art. 156 § 1 k.p.a. Nie są one oparte na uznaniu, a ich ustalenie musi pociągać za sobą stwierdzenie nieważności. Wyjątkiem są okoliczności wystąpienia przesłanki z art. 156 § 2 k.p.a., czyli gdy od doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne (M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 156). O ile oczywiście z przepisów szczególnych nie wynika, że przepisu art. 156 § 2 k.p.a. nie stosuje się, jak to ma miejsce w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (zob. J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że zakresem pojęcia „rażącego naruszenia prawa” obejmuje się zarówno naruszenie norm prawa materialnego, jak i naruszenie norm prawa procesowego (vide wyrok NSA z 1 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK

1258/10; wyrok NSA z 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1257/13;

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Nie chodzi tu o błędy w wykładni prawa, ale o niedopuszczalne przekroczenie prawa, w sposób jasny i niedwuznaczny. Rażące naruszenie prawa stanowi zatem kwalifikowaną formę naruszenia prawa.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, Komisja na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaliła, że w momencie wydania decyzji Nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r. N P, będący stroną postępowania toczącego się przed Prezydentem m.st. Warszawy i adresatem tej decyzji, już nie żył. N P zmarł bowiem w dniu 25 kwietnia 2010 r. w Los Angeles, w wieku 85 lat, co potwierdza akt zgonu zarejestrowany pod nr, sporządzony 26 kwietnia 2010 r. przez Departament Zdrowia Publicznego Stanu Kalifornia w USA (k. 1-4 akt sprawy SKO, sygn. KOC/2651/60/22).

Zgodnie z treścią art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Podkreślić należy, iż wprawdzie kodeks postępowania administracyjnego nie zawiera przepisu, który stwierdzałby, że osoba nie może być stroną w sprawie, jednak wynika to z samej konstrukcji pojęcia strony (por. J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, s. 183) i jej zdolności prawnej, którą ocenia się według przepisów prawa cywilnego (art. 30 § 1 k.p.a.). Osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli ma zdolność prawną. Zgodnie z art. 8 k.c., każdy człowiek od chwili urodzenia ma zdolność prawną. Zdolność prawna osoby fizycznej ustaje z chwilą jej śmierci. Śmierć osoby fizycznej (strony) oznacza, że znika dotychczasowy podmiot postępowania administracyjnego i sprawia, że postępowanie to nie może się dalej toczyć w takim kształcie, w jakim było prowadzone dotychczas (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 14 listopada 2001, sygn. akt I SA 2462/99; z 20 września 2002, sygn. akt I SA 428/01 i z 9 grudnia 2011 r., sygn. I OSK 140/11 oraz wyroki WSA w Warszawie: z 12 lipca 2005 r., sygn. akt I SA 2422/03 i z 18 maja 2022 r., sygn. I SA/Wa 98/22).

W wyroku z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. I SA/Wa 1902/21 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, że konsekwencją utraty zdolności prawnej jest to, że w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć, prowadzić postępowania administracyjnego i wydać decyzji. Prowadzenie postępowania w stosunku do osoby zmarłej i wydanie wobec takiej osoby decyzji, stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Pogląd taki jest utrwalony w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz w piśmiennictwie (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 marca 2008 r. sygn. akt I OSK 1959/06, 24 listopada 2010 r. I OSK 147/10, 9 grudnia 2011 r. I OSK 1401/11, 22 stycznia 2014 r. I OSK 708/12, (...) października 2015 r. I OSK 1342/15, 25 kwietnia 2018 r., I OSK 1302/16).

Jak wynika z utrwalonego stanowiska judykatury, organ administracji prowadzący postępowanie winien ustalić wszystkie strony postępowania, przy czym podstawową zasadą jest, że prowadzenie postępowania może nastąpić tylko i wyłącznie wobec osób żyjących. W sytuacji, gdy któraś ze stron straci swój status w związku ze śmiercią, organ zobowiązany jest ustalić następców prawnych zmarłego i zapewnić im czynny udział w sprawie oraz doręczyć wydaną w sprawie decyzję. W sytuacji, kiedy organ zaniecha w takich okolicznościach ustalenia nowych stron prowadzonego postępowania, uznać należy, że dopuścił się on naruszenia przepisów prawa, co z kolei musi skutkować wyeliminowaniem wydanej z takimi uchybieniami decyzji. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 kwietnia 2022 r. sygn. akt I SA/Wa 1322/21 wskazał, że wydanie rozstrzygnięcia w stosunku do osoby zmarłej oznacza, że jest ono obarczone wadą nieważności i powinno być usunięte z obrotu prawnego, aby nie wywoływało skutków prawnych. Nie ma przy tym znaczenia, czy organ prowadząc postępowanie wiedział, że osoba będąca dotychczas stroną postępowania nie żyje, czy też takiej wiedzy nie posiadał. Organ powinien w sposób prawidłowy, na każdym etapie postępowania, mieć aktualną wiedzę na temat kręgu podmiotów mających interes prawny w danym postępowaniu.

Podkreślić należy ponadto, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej nie może być potraktowane jako okoliczność uzasadniająca ewentualne wznowienie postępowania w trybie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. Podstawa wznowienia określona w ww. przepisie polega bowiem na niebraniu przez stronę, bez własnej winy, udziału w postępowaniu, a nie na skierowaniu decyzji do osoby nieżyjącej (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2022, sygn. I SA/Wa 1322/1). Skierowanie decyzji do osoby zmarłej,

tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji. Komisja w pełni podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego zaprezentowany w wyroku z 17 marca 2022 r., sygn. akt I OSK 987/21, zgodnie z którym istnieje zasadnicza i rodzajowa różnica między skierowaniem decyzji do osoby niebędącej stroną, a skierowaniem decyzji do osoby zmarłej. W przypadku wadliwości z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. dochodzi do uregulowania decyzją administracyjną uprawnień lub obowiązków podmiotu posiadającego zdolność prawną (osoby żyjącej), z tym że niemającej statusu strony w sprawie w rozumieniu art. 28 k.p.a. Natomiast w przypadku uregulowania decyzją administracyjną sytuacji prawnej jednostki nieposiadającej zdolności prawnej (osoby nieżyjącej) dochodzi do rażącego naruszenia prawa. Wynik postępowania, niezależnie od treści decyzji, jest zawsze wadliwy pod względem podmiotowym. Rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach osoby zmarłej przez skierowanie do niej decyzji stanowi przypadek rażącego naruszenia prawa i jest podstawą do stwierdzenia nieważności takiej decyzji w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 kwietnia 2010, sygn. I OSK 901/09; z 27 października 2011 r., sygn. I OSK 1876/10; z 26 października 2018 r., sygn. I OSK 238/17 i z 23 stycznia 2020 r., sygn. I OSK 1637/18). Na zaistnienie tego skutku nie ma wpływu, czy organ wiedział o śmierci strony postępowania oraz czy jego niewiedza była zawiniona. Utrata zdolności prawnej ma bowiem charakter obiektywny, a wada decyzji nie podlega konwalidacji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 stycznia 2014, sygn. I OSK 708/12).

Z akt sprawy niespornie wynika, że decyzją nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r. Prezydent m.st. Warszawy orzekł o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego m.in. na rzecz N P w 3/12 części do gruntu o pow. m² wykazanego w ewidencji gruntów jako działka ew. nr w obrębie i do gruntu o pow. m² wykazanego w ewidencji gruntów jako działka ew. nr w obrębie, położonego w Warszawie przy ul. Zakręt 4. N P zmarł 25 kwietnia 2010 r. (a zatem przed wydaniem decyzji), w związku z czym nie mógł nabyć na jej podstawie praw i obowiązków, ponieważ w dacie jej wydania nie przysługiwał mu przymiot strony.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że przedstawionej wyżej wady decyzji nie można usunąć poprzez częściowe stwierdzenie jej nieważności w zakresie podmiotowym. Przepisy normujące postępowanie nadzorcze nie przewidują bowiem konstrukcji prawnej, według której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej jednej ze stron postępowania, której na dodatek status strony w

tym postępowaniu administracyjnym nie przysługiwał, ponieważ w związku ze śmiercią przed wydanie decyzji nie miała zdolności prawnej. Konstrukcji takiej nie zawiera także ustawa z 29 marca 2017 r. o Komisji.

Konkludując o rażącym naruszeniu prawa można mówić zatem tylko wtedy, gdy kontrolowane w trybie nadzoru rozstrzygnięcie jest w sposób oczywisty sprzeczne z treścią, niebudzącą wątpliwości i mającej zastosowanie w danej sprawie, normy prawnej. Analiza akt sprawy w kontekście przedstawionej wyżej definicji pozwala na stwierdzenie, że Prezydent m. st. Warszawy wydając w dniu 13 lipca 2010 r. decyzję reprivatyzacyjną uczynił jej adresatem między innymi zmarłego w dniu 25 kwietnia 2010 r. N P, co oznacza, że wydał ją z rażącym naruszeniem art. 7, art. 77 § 1, art. 107 § 1 i § 3 w zw. z art. 28, art. 30 § 1 k.p.a. w zw. z art. 8 § 1 Kodeksu cywilnego. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Komisji okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy, ustalone na podstawie zebranego materiału dowodowego, prowadzą do wniosku, że rozstrzygnięcie prowadzonego postępowania administracyjnego w przedmiocie ustalenia prawa użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Zakręt 4 jest obarczone kwalifikowaną wadą prawną. Kontrolowana decyzja została wydana w warunkach określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez skierowanie decyzji do osoby nieżyjącej, co z kolei wypełnia przesłankę z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy.

W ocenie Komisji decyzja nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r. Prezydenta m.st. Warszawy wywołała skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu wymagań praworządności. Jak wynika z akt sprawy stanowisko powyższe podzielają także strony postępowania I K, J K i W K, ponieważ w piśmie z dnia 21 kwietnia 2022 r. wystąpili do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy Nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r. podnosząc, że N P (do którego skierowano decyzję) zmarł przed wydaniem tej decyzji.

W tym miejscu należy wskazać, że art. 156 § 2 k.p.a. stanowi, iż nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w art. 156 § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne. W przedmiotowej sprawie mamy taką właśnie sytuację, że od doręczenia decyzji w momencie złożenia wniosku stron z dnia 21 kwietnia 2022 r. upłynęło 10 lat, wobec tego Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, nie będzie mogło stwierdzić nieważności. W obecnie obowiązującym stanie prawnym tylko Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich,

działając na podstawie w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., nie stosuje przepisu art. 156 § 2 k.p.a.- czyli nie jest ograniczona cenzusem czasowym i może stwierdzić nieważność decyzji w przedmiotowej sprawie. A tym samym czynić zadość żądaniu stron zawartym we wniosku z dnia 21 kwietnia 2022 r. o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy Nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r.

IV. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja stwierdziła, że po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 lipca 2010 r., nr 268/GK/DW/10 nie miały miejsca zdarzenia prawne, które doprowadziły do nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Ponadto decyzja nr 268/GK/DW/10 z dnia 13 lipca 2010 r. nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. W dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości prawo własności ujawnione jest na rzecz m.st. Warszawy.

Wobec powyższego, w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

V. Strony postępowania

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy.

Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st.

Warszawy. Komisja uznała, że stroną niniejszego postępowania są również beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej – I M K, W M K, J K, a także następcy prawni zmarłej beneficjentki J J S oraz następcy prawni zmarłego N P.

VI. Konkluzja

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U.2023.259 t.j., dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji

poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.